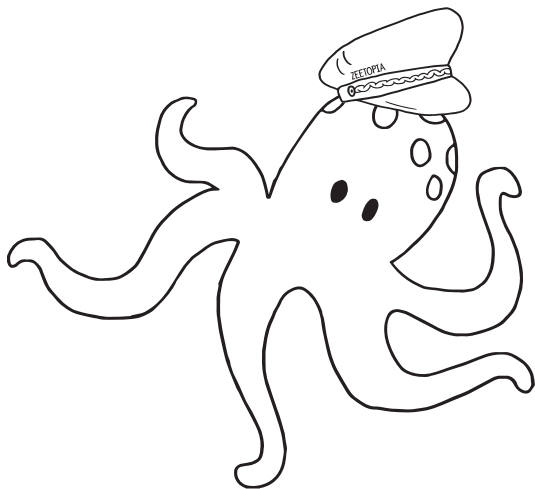

Dit verhaal is mede bedacht door Achille, Anna, Cara, Carijn, Iliana, Ilco, Imani, Iliah, Julen, Lilou, Luka, Maaren, Mauro, Michiel, Miel, Otis, Paulien, Remie, Roos, Roos V, Shirley, Toon, Yasmine en Yenna, onder leiding van juf Hanne en juf Annie van de Wegwijzer in Balegem.

HETTY VAN AAR

HET MAGISCHE EILAND *Zeetopia*

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2020 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Emma gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 27111 3
D/2020/0034/214
NUR 283

**De Nederlandse
Kinderjury
2021**

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Met een plof viel de envelop op de deurmat. In de kamer sprongen Emma en Maartje tegelijk op. Ze renden om het hardst naar de voordeur. Emma stak haar hand al uit, maar Maartje glipte, klein en lenig, onder haar arm door. ‘Ik was het eerst!’ riep Maartje en ze raapte de envelop op. Aandachtig las ze het adres, toen gaf ze zwaar teleurgesteld de envelop aan Emma. ‘Voor jou.’

‘Voor mij?’ Verbaasd keek Emma naar de bijzondere envelop. Het was een hemelsblauwe, met kleine, witte wolkjes. In het midden, op een grote witte wolk, stonden haar naam en adres geschreven. Wie kon haar zo’n mooie envelop sturen? Ze keek op de achterkant. Er stond een afzender op: **Stichting Flora**. Zou het reclame zijn? Langzaam liep ze terug naar de kamer,

met de envelop in allebei haar handen. Als het reclame was, waarom had iemand dan de moeite genomen om haar naam en adres erop te schrijven? In twee tellen zou ze het weten. Ze scheurde *rits-rits* de envelop open en liet haar ogen over de regels glijden. Toen ging ze zitten. Ze moest dit echt nog een keer lezen, maar dan langzaam, want wat daar stond leek te mooi om waar te zijn.

Dag Emma,

Stichting Flora is een stichting die is opgericht om kinderen zoals jij te verrassen. Wij willen kinderen die bijna nooit op vakantie gaan, een onvergetelijke tijd bezorgen. Daarom, lieve Emma, nodigen wij je uit om de eerste week van de zomervakantie bij ons door te brengen op het magische eiland Zeetopia. Pak je kleren in, neem een boek mee en vergeet je zwemspullen niet. We zullen er alles aan doen om jou en vierentwintig leeftijdgenootjes een heerlijke vakantie week te bezorgen. Een brief met verdere informatie is al eerder naar je ouders gestuurd.

Wij kijken uit naar je komst.
Liefs van Annie en Hanne

Emma sprong op. ‘Mama!’

Daar was mama al. Ze keek van Emma naar de brief en zei: ‘Heb je de uitnodiging ontvangen? Wat heerlijk, hè, een week naar zo’n bijzonder eiland?’

Van verbazing ging Emma toch maar weer zitten. ‘Maar... maar hoe komt dit dan? Ken jij die mensen?’

Mama schudde het hoofd. ‘Die mensen ken ik niet, maar Stichting Flora wel. Zij verzorgen vakanties voor kinderen van wie de ouders niet genoeg geld hebben om op vakantie te gaan. Ik heb al zo veel mooie verhalen over hen gehoord en we gunnen jou zo graag een vakantie.

Daarom hebben papa en ik je aangemeld. Twee weken geleden kregen we per brief te horen dat jij welkom was. Er stonden meteen alle gegevens bij: de tijden, het telefoonnummer, de routebeschrijving...’

Emma sloeg haar armen om mama heen.

‘Bedankt. Een week op een eiland! Wat zullen mijn vriendinnen jaloers zijn als ze dat horen. Ze willen allemaal wel naar... hoe heet het ook alweer?’ Ze keek snel op de brief. ‘Naar het magische eiland Zeetopia. Wow! Dat klinkt goed!’

Vanuit het niets dook Maartje op. ‘En ik dan?’ ‘Als je net zo oud bent als Emma, vragen we of jij ook mag’, antwoordde mama.

‘Dat duurt nog zo lang’, mopperde Maartje.
‘Emma heeft ook zo lang gewacht’, zei mama. Ze keek naar Emma. ‘Je lijkt wel een smiley, zo blij kijk je.’

Emma straalde. Een geluksvogel, dat was ze. Zomaar op vakantie. En ze waren eigenlijk niet eens echt arm. ‘Vind je dat wij arm zijn?’ vroeg ze mama. ‘Ik vind van niet. We hebben toch elke dag genoeg te eten? Ik zag laatst op tv dat er kinderen zijn die zonder ontbijt naar school moeten, omdat ze geen geld voor eten hebben. Wij hebben genoeg eten. En je maakt altijd leuke kleren voor ons. En...’

‘En we hebben zelfs een auto’, zei mama. Toen kregen ze samen de slappe lach.

‘Die auto...’ hikte Emma.

‘Die doet het nog steeds’, zei mama. ‘Maar het is wel spannend, want je weet maar nooit wanneer hij ermee stopt.’

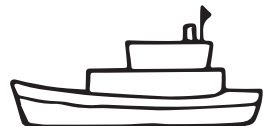
Emma veegde de lachtranen weg. ‘We hebben eigenlijk niet echt een auto nodig.’

‘Wie brengt je dan naar de boot?’ vroeg mama.

‘Boot?’ herhaalde Emma.

‘De boot die jou naar het eiland brengt’, legde mama uit.

‘O ja.’ Als je naar een eiland ging, moest je natuurlijk met de boot. Daar had ze nog niet over nagedacht. ‘Hopelijk houdt de auto het zo lang vol.’

Mama kruiste haar vingers. ‘Het zal je goeddoen, zo’n weekje vakantie tussen andere kinderen. Dat is goed voor je zelfvertrouwen, het helpt je minder verlegen te zijn.’

Emma had even geen zin om over haar verlegenheid na te denken. Ze dacht liever aan het eiland. ‘Waar ligt Zeetopia eigenlijk? Is het ver?’

Het was niet zo ver, wist mama, het eilandje lag vlak voor de kust.

Emma knikte. Ver weg en toch dichtbij. Straks zou ze het opzoeken. Maar eerst moesten haar vriendinnen het grote nieuws horen. Ze ging naar haar kamer om hen te appen. In kleermakerszit, met haar rug tegen de muur, liet ze haar vriendinnen het grote nieuws weten.

Haai girlzzzz!
Ik heb groot nieuws:
ik ga op vakantie! 😊

Yelien
Wat leuk, Emma!
Waar ga je heen? ♡

Naar het magische
eiland Zeetopia.